Bureau de dépôt: Bruxelles X
Afgiftekantoor: Brussel X
N° d'agréation: P 102005
Toegelaten onder N°: P 102005

bpost
PB-PP | B-00227
BELGIE(N) - BELGIQUE

Levensadem

Afz. **Levensadem vzw** Floralaan 6, 2640 Mortsel

le Souffle de Vie

Nummer 139 oktober 2026
Numéro 139 octobre 2026
Verschijnt: trimestrieel
Périodicité: trimestriel

22 november 2026 te Wavre

2e FESTIVAL van de HOOP

Het wordt een namiddag met getuigenissen, open voor iedereen.
Er is opvang voor de kinderen.

Concretere info volgt nog. *Dit is een Franstalig initiatief zonder Nederlandse vertaling.*

Beste vrienden donateurs, beste lezer,

Van harte dank voor jullie trouwe steun! Dankzij jullie kunnen we de moeders die in de toekomst een beroep doen op Levensadem verder helpen. In 2025 waren dat 467 nieuwe gezinnen over heel België. De oproepen blijven komen en de armoede wordt steeds prangender…

In Brussel hebben we in het begin van dit jaar te maken gekregen met een panne van de centrale verwarming. Vanaf januari hebben we een maand lang in de ijzige kou gezeten.

Omdat de ketel te oud was, vond de hersteller de juiste onderdelen niet meer en we waren verplicht hem te vervangen. Dat gaf een groot gat in de financies van Levensadem. De factuur liep op tot 26.000 euro!

Op dit moment zitten we aan de grens van onze mogelijkheden om de kosten van de vzw te kunnen dragen.

Daarom doen we een beroep op jullie: indien jullie mensen kennen in jullie omgeving die open zouden staan voor de missie van Levensadem en ons financieel kunnen helpen, leer hen dan ons project kennen. Alvast van harte dank hiervoor!

Van onze kant doen we ons uiterste best onze uitgaven binnen de perken te houden. Daarom beperken we in het vervolg het aantal bladzijden van ons tijdschrift tot 16, ook al vormt dit blad de voornaamste band met jullie en is het de enige manier om ons werk bekend te maken.

In dit nummer vinden jullie voornamelijk getuigenissen die het reilen en zeilen van Levensadem beschrijven. Sommige verhalen werden reeds verteld tijdens het Festival van de hoop in 2025.

We blijven graag onze missie verder zetten tot we die kunnen doorgeven aan anderen en danken jullie nogmaals voor jullie trouwe steun.

Jacques en Micheline

Veva en Jo

Het leven … een kostbaar goed

Mijn naam is *Holly Embonga*.

Dag allemaal, ik voel me vereerd dat ik hier vandaag voor jullie mag getuigen dat hoop een levende realiteit is en dat zelfs in het holst van de nacht het licht uiteindelijk altijd oplicht. Ik mag vertellen over het leven, zo waardevol en mooi, zo onbeschrijflijk sterk - ook als het in moeilijke omstandigheden begint.

Het leven is niet altijd simpel of comfortabel. Maar het is altijd kostbaar. Ik getuig vandaag over het échte, concrete, fragiele leven. Leven dat soms begint zonder te verwittigen, voor keuzes plaatst, soms angstig maakt … maar altijd iets goeds is.

Ik spreek tot jullie als vrouw, als moeder en als getuige van wat het leven kan worden als het wordt aanvaard, begeleid en gesteund.

In psalm 139 staat er: “U was het die mijn nieren vormde, die mij weefde in de buik van mijn moeder…. Uw ogen zagen mijn vormeloos begin”. Ik heb deze woorden pas veel later begrepen. Maar ze beschrijven perfect wat ik heb ervaren. Nog vóór we beseffen dat er leven is, nog vóór de wereld het leven aanvaardt of verwerpt, heeft God al lief. Elk menselijk leven wordt door God bemind vanaf het begin. Maar toen ik geconfronteerd werd met het nieuwe leven, begon ik … in angst.

Ja, ik was bang, heel bang. Vandaag kan ik het vertellen zonder schaamte. Want angst is geen mislukking. Angst is dikwijls het startpunt voor een diepmenselijke keuze.

Ik was toen een rechtenstudente, vol dromen. Ik was nog niet lang in België. Ik werkte om de kosten te kunnen betalen, ik bouwde mijn leven op. Maar ik werd zwanger … van een tweeling! En in plaats van vreugde voelde ik afwijzing, geweld en misprijzen. De verwekker van mijn kinderen heeft mij met geweld afgewezen toen hij hoorde dat ik zwanger was.

“Ik wil die zwangerschap niet. Ofwel doe je een abortus, ofwel trap je het af. Je ziet maar”. Wanneer de afwijzing gebeurt door iemand die beweerde je graag te zien, is de kwetsuur diep. Sommige mensen rond mij zegden- soms met de beste bedoelingen-: “Je bent alleen, een vreemdeling. Je hebt geen recht op sociale hulp, je situatie is niet stabiel. Het gaat te moeilijk zijn.”

Ja, vandaag kan ik zeggen: ik ben heel bang geweest. Bang om een alleenstaande moeder te zijn, bang het niet aan te kunnen, bang om tekort te komen, bang voor de toekomst. Bang voor mislukking, bang om een onherroepelijke keuze te maken als ik de zwangerschap behield. Ik was geen held, ik was een kwetsbare, zwangere vrouw, alleen in een vreemd land.

Ik woonde in een studentenkot, zwanger van een tweeling, zonder inkomen. Ik begon een woning te zoeken die beter geschikt was voor mij en mijn kinderen maar al mijn inspanningen liepen op niets uit. Geen enkele huisbaas of agentschap wilde verhuren aan een zwangere vrouw zonder inkomen. Bij elke weigering voelde ik me leeg, onzichtbaar, gebroken. Ik kreeg duistere gedachten – heel donker.

En net dan is er iets belangrijks gebeurd. Voor ik nog een definitieve beslissing had genomen, begreep ik iets: ik mocht niet alleen blijven met mijn angst. Want dat kan je doen opgeven, niet uit overtuiging maar door uitputting.

Ik heb me tot mijn familie gewend. Ik wist dat zij voor het leven waren. Ze waren er voor mij, onvoorwaardelijk. Ze hebben mij hun hand gereikt, mijn stiltes verdragen, mijn tranen gedroogd.

Mijn vriendinnen hebben me ook geholpen en ondersteund en bemoedigd.

En dan was er Levensadem, een bries in de storm. Meer dan een gewone organisatie was Levensadem “menselijke aanwezigheid”. Ze hebben mij veel meer gegeven dan kleding of spullen: ze hebben een luisterend oor gegeven, waardigheid, geloof en hoop. En vooral hebben ze dit gezegd:” Iemand gaat elke dag voor je bidden”. Ik heb die persoon nooit ontmoet, maar dat gebed heb ik gevoeld. Het droeg me wanneer mijn benen beefden. Ik ben hen heel dankbaar.

Doorheen de concrete steun heeft Levensadem mij opnieuw laten voelen dat mijn waardigheid niet afhangt van mijn situatie. En dat het leven dat ik droeg een immense waarde heeft. Daar heb ik een eenvoudige maar essentiële waarheid begrepen: wat een zwangere vrouw eerst en vooral nodig heeft, is niet dat men haar zegt wat ze moet doen. Ze heeft vooral nodig dat iemand zegt: “Je bent niet alleen”. Zo heb ik de keuze voor het leven kunnen maken.

Op een avond, toen ik alleen was, heb ik mijn handen op mijn buik gelegd en aan mijn kinderen gezegd: “ik ben bang maar ik kies voor jullie. Ik ga voor jullie vechten. Ik ga een voorbeeld worden van kracht, van veerkracht en van liefde. Ik ga geen leven opofferen om een moeilijkheid op te lossen. Ik zal vooruitgaan, stap voor stap”

Op dat moment had ik nog geen perfect plan klaar. Maar ik had een diepe zekerheid: het leven dat ik droeg was iets goeds.

Dankzij de steun van mijn familie, mijn vriendinnen en Levensadem ben ik recht gebleven.

Toen ik 7 maand zwanger was, heb ik eindelijk een woning gevonden. Een dame met een groot hart ging akkoord om mij een appartement te verhuren, zonder de zekerheid dat ik zou betalen. En ondanks mijn vermoeidheid heb ik mijn studie verder gezet en werk gevonden als vertaalster.

Ik ben bevallen van 2 wondertjes: Allan en Miah-Jane. En ik heb mijn belofte gehouden. Ik heb al de liefde die ik had, al mijn kracht, gegeven. Te midden van de flesjes, pampers, slapeloze nachten, dikke wetboeken in alle vormen, de herhalingen, sessies, twijfels… heb ik volgehouden.

En dankzij God, heb ik mijn master “in de rechten van de mens” gehaald.

Toen Allan en Miah-Jane 2 jaar waren, heb ik Antoine ontmoet. Een zachte, goede, verliefde man. Hij heeft me niet gered: hij heeft mij liefgehad. Hij heeft naar me geluisterd, me gerespecteerd, me gewaardeerd.

Onze liefde is heel eenvoudig begonnen en heel diep geworden. En hij hield van mijn kinderen als waren ze van hem. Hij is hun harts-vader geworden, hun ankerpunt, hun tedere kracht.

Hij is mijn leven binnengewandeld met Thomas, zijn zoon, die ik in mijn hart heb geadopteerd. De kinderen vormen een heerlijk trio, één en vol blijdschap.

Toen gaf het leven ons nog een cadeau: Kéan. En temidden van dat alles heb ik mijn 2e master behaald.

Antoine wou Allan en Miah-Jane adopteren. Hun biologische vader ging niet akkoord, hoewel hij jaren niet naar hen had omgekeken. Er volgde een ondervraging en het verslag was moeilijk om lezen.

Daar ook hebben we de weg van de nederigheid gekozen. We hebben geluisterd, geleerd, veranderingen aangebracht.

En vandaag is de gewone adoptie aanvaard. Antoine is nu hun wettelijke vader, maar hij is vooral al lang hun “harts-vader”.

Vandaag ben ik mama, echtgenote, juriste … en getuige, een echte ervaringsdeskundige. Maar ik heb het niet alleen gedaan. Mijn familie, vrienden en Levensadem hebben me omringd, ondersteund en gedragen.

Misschien bevindt zich iemand nu in het donker. Misschien voel jij je afgewezen, verworpen, onbegrepen, gebroken…

Luister goed: Je hoeft alles niet alleen te dragen. Blijf niet alleen met je pijn. Laat je omringen – met een paar armen om je heen, met gebed en goede raad. Als de wereld je afwijst, neemt God je vast. Als anderen de deur dichtklappen, opent God een andere. Wanneer je diep bent gevallen, richt Hij je weer op.

Vandaag sta ik recht. Het leven dat ik heb verwelkomd heeft me niet kapot gemaakt, maar recht getrokken.

Op mijn beurt steek ik nu mijn hand uit, ik wil degene zijn die fluistert: “Je kan weer rechtstaan. Het is nog mogelijk. Voor jou, voor je gezin, voor je toekomst.”

Dank aan God, voor zijn trouw bij elke beproeving.

Dank aan Antoine, mijn echtgenoot, voor zijn trouwe en ware liefde. Antoine is niet enkel een echtgenoot, hij is ook vader geworden. Een echte, een kalme rots, een veilige aanwezigheid.

Ik laat hem nu aan het woord: “Ik ben Antoine, echtgenoot van Holly en vandaag ook de wettelijke vader van Allan en Miah-Jane.

Ik heb Holly ontmoet, een fiere vrouw, altijd goed gehumeurd ondanks de tegenslagen.

Toen ze me haar verhaal vertelde, was ik verbluft: hoe kan je blijven glimlachen als je in zo’n situatie verkeert? Hoe de moed bewaren bij zo’n grote onzekerheid, zonder te weten wat de volgende dag zal brengen?

Maar ze was daar, vol leven, voortdurend in de weer om het beste te geven aan haar 2 kinderen. Ik heb gezien hoezeer haar geloof in God haar heeft geholpen.

En ik heb het geluk gehad dat ze mij uitkoos om samen met haar op weg te gaan. Wij zijn getrouwd tijdens de covid

periode en werden elke dag wat meer verliefd.

Toen ik in haar leven kwam, heb ik de kinderen ontmoet die ze toen had. Ik wou mijn plaats nemen maar ik wou niet iemand vervangen. Ik wilde er simpelweg zijn, er zijn om met hen op weg te gaan, hen graag te zien, hen te doen lachen, hen veiligheid te bieden. Hen, net als elke ouder, het beste te geven.

Ze hebben mij in hun hart gesloten, heel eenvoudig, zonder inspanning. Ze hebben mij toegelaten hun vader te worden, en elke dag probeer ik dat waard te zijn.

Toen ik Holly ontmoette, had ik al een zoontje en 12 maand later was ik vader van 4 kinderen.

We zijn door een storm van emoties gegaan maar altijd in de liefde.

Ik ben trots op mijn gezin, trots op onze 4 kinderen en op mijn vrouw en ik wil aan alle mensen hier zeggen:

Liefde is een keuze.

Vader of moeder worden is verantwoordelijkheid nemen, eenvoudige gebaren stellen, naar je hart handelen.

Dank aan mijn familie, mijn vrienden, en aan Levensadem die hoop blijven zaaien in het hart.

En dank aan jullie allen, die ervoor kiezen te geloven- ondanks alles te geloven …

Het is nog mogelijk.Dank

Baptiste…

Het is ongeveer 35 jaar geleden… Philippe en ik waren heel verliefd. Elke zondagavond waren we dolblij elkaar te zien. Onze relatie was liefdevol en teder.

Op een dag werd ik totaal onverwacht zwanger. Ik vertelde het aan Philippe. Hij zei me: ” Dat kan niet! Je maakt me iets wijs. Je beeldt je die zwangerschap in …”

Ik was er zeker van: mijn lichaam veranderde, mijn maandstonden bleven weg. Ik was prikkelbaarder.. en uiteindelijk … was daar een positieve zwangerschapstest. Philippe bracht me naar Levensadem. De verantwoordelijken hebben ons verwelkomd en lang naar ons geluisterd…. Micheline ging met mij naar de gynaecoloog voor een echo. Ik was goed en wel zwanger en de foetus was 1 cm groot…

Philippe was terneergeslagen, helemaal verlamd. Hij voelde zich niet klaar om vader te worden en was helemaal benomen door zijn werk. Voor mij was het zowel een zegen als een catastrofe. Een zegen- ik werd moeder! Ik die dacht daar niet toe in staat te zijn. Ik was inderdaad heel mager en dacht dat een hoop botten een weinig gastvrije thuis was voor een baby. En vooral: ik had een ongelukkige jeugd gehad. Ik had mijn ouders elkaar zien verscheuren…

Zwanger zijn was echt goed nieuws!

Maar tegelijk was het een catastrofe: ik zou er alleen voor staan en meer nog: ik gaf les aan een katholiek college dat toen weinig openstond voor ongehuwde moeders. Talloze vragen kwamen in me op: zou ik de kracht hebben om de blikken van mijn collega’s en van de kinderen te kunnen trotseren? Zou ik niet ontslagen worden? Hoe moest ik dat kind alleen opvoeden? Zou ik genoeg energie hebben?...

Micheline stelde me voor om naar een hermitage te gaan en daar rustig de tijd te nemen om te bezinnen en na te denken. Ik heb nagedacht en al snel vond ik dat de situatie te moeilijk zou zijn voor mij. Maar ik wilde het kind wel. Tijdens mijn universitaire studies had ik betoogd tegen abortus en gezien hoe een foetus eruitziet. Het is echt het kind van een mens… En vooral wilde ik dat kleine wezentje dat in mij groeide niet kapot maken. Ik hield er al van. Vastbesloten de realiteit te trotseren keerde ik terug naar school. Ik bedacht dat mijn collega’s me zouden zien verdikken en blij zouden zijn voor mij, gezien ik altijd zo dun was geweest!

En dan, 3 maand later was ik in de keuken… Ik kreeg hevige buikpijn en heb de baby verloren. Ik zie nog “het ding” voor mij, 10 cm groot in de vruchtwaterzak…

Ik was alleen, in paniek. Ik heb het in de vuilnisbak gegooid, zelfs niet in een doosje of zo gestoken. Afval zoals de rest. Ik kan het mezelf nog altijd niet vergeven.

Later ben ik me stilaan bewust geworden dat dit “ding” unieke waarde heeft. Het was echt een mensenkind. Waarom zou ik het dan geen naam geven? Ja, maar welke naam?

Al lang had de evangelische figuur van Elisabeth (ook mijn voornaam) invloed op mij: zij was de nicht van Maria en men noemde haar “de onvruchtbare”. Na jaren wachten bracht ze een zoon ter wereld: Jan Baptist. Ik voelde haar dichtbij mij, ik die me psychologisch helemaal geblokkeerd voelde! En zo is heel natuurlijk de naam Baptiste bij me opgekomen. Jean-Baptiste vond ik te lang en een beetje ouderwets. Baptiste is die dag geboren.

Ik ben hem nog altijd dankbaar, hij blijft een zegen voor mij, een geschenk van God. Hij was lang genoeg op aarde om me te laten inzien dat ik moeder kon zijn. Het kleine wezentje heeft zijn “taak” volbracht en is dan op de tippen van zijn tenen vertrokken. Sindsdien heb ik nooit meer de pijn gevoeld van mijn kinderloosheid. Ik kan moeder zijn op een andere manier.

Na 35 jaar kwam ik Micheline en Jacques weer tegen tijdens een getuigenis in Baugnies. En ik hoorde 2 nieuwe dingen.

Een weg van verzoening opende zich voor mij: ik mocht een plaatje met de voornaam van mijn kind ophangen op een plekje van Levensadem in Ukkel, “een plek van Herinnering en Hoop”.

Ik kreeg ook de overtuiging dat al die kleine sterrenkinderen voor ons ten beste spreken bij de Vader… goed nieuws: Baptiste kan dat voor mij doen. Bij mijn terugkeer na de conferentie, begon ik te bidden tot Baptiste. En ik kreeg een idee… ik vroeg hem mij te helpen om opnieuw te durven autorijden op een autosnelweg. Want al een jaar lang durfde ik dat niet meer. En die avond besefte ik dat er een link was tussen mijn angst en een moment tijdens de zwangerschap toen ik samen met Philippe op een autosnelweg reed… Het was dus een diepgewortelde angst die naar boven kwam…

En vandaag? Philippe en ik leven samen sinds 12 jaar. We hebben een zegening van de handen gekregen, 8 jaar geleden en we zijn 3 jaar geleden kerkelijk getrouwd. Wij zijn gelukkig.

Wij verwelkomen met veel vreugde een vrouw van 34 met het syndroom van Down en zijn betrokken bij de organisatie “Geloof en Licht” die mensen met een mentale handicap, hun familie en vrienden samenbrengt voor een tijd van delen, vieren, gebed en vriendschap.

Dankjewel Baptiste om er te zijn en van mij een moeder te maken!

Elisabeth

Een groot gezin: een beetje dwaasheid … en heel veel hoop!

Mijn naam is Adriano. Ik ben getrouwd met Veronique en we hebben 5 kinderen hier op aarde en 5 kinderen in de hemel. Vandaag wil ik heel graag hier mijn getuigenis van hoop geven.

Ik kom uit een eerder “cultureel” katholiek gezin, niet kerkelijk en zonder echte overtuiging. Toch wist ik al heel lang dat iets me oversteeg.

Toen ik Veronique leerde kennen, heb ik al heel snel haar groot gezin ontmoet. Veronique komt uit een gezin van 7 kinderen. Ze zijn diep gelovig. Dankzij dat vreugdevol geloof dat Veronique beleefde in haar gezin, besefte ik al snel dat ik dat ook wilde: een kroostrijk gezin, bezield en gelovig. Ik heb me dus verzoend met de godsdienst en de kerk, die voordien voor mij synoniem was van oordeel en gebrek aan warmte. Ik kreeg een intieme relatie met Jezus en voelde me onvoorwaardelijk bemind.

Veronique en ik zijn getrouwd en hebben heel vlug 2 dochters gekregen, daarna 5 miskramen en dan nog 3 andere kinderen. Wij hebben nu 3 meisjes en 2 jongens.

Toen ons 4e kind werd geboren, onze eerste jongen, hebben we zijn eerste levensjaar doorgebracht met ziekenhuisopnames, doktersafspraken, onderzoeken, ademhalingskine en afspraken bij alle mogelijke specialisten. Ignacio had voortdurend infecties aan de longen, apneus, zuurstoftekort en daardoor extra zuurstof nodig. Daarbij had hij enorm veel last van reflux waar niet veel aan te doen was.

Omdat men de oorzaak niet vond, werd symptoom per symptoom bestreden. Ignacio heeft een zware behandeling gehad, zo heeft hij 3 jaar lang antibiotica gekregen.

Je moet weten dat wij van in het begin beslist hadden dat ons huwelijk open stond voor het leven. Maar tijdens de periode dat Ignacio zo veel ziek was, wisten we dat het onverantwoordelijk zou zijn om nog een kind te krijgen. Ignacio vroeg zoveel zorg en energie en er waren ook nog 3 zussen.

We hebben nooit echt geweten wat hij had. Op een bepaald moment sprak men van een syndroom van mastocytose (een ongecontroleerde toename van mestcellen). De behandeling is erin geslaagd de toestand van onze jongen te stabiliseren. Toen hij 2,5 jaar was, is zijn gezondheid stabiel geworden en heeft hij minder en minder crisissen.

Op dat moment kregen we weer zin om ons gezin uit te breiden. We werden gek verklaard, want het syndroom waaraan Ignacio leed, heeft dikwijls een genetische oorzaak en we liepen het risico dat het nieuwe leven dat we wensten ook zou geraakt worden. Maar we herinnerden ons ons ja-woord toen we trouwden, ons jawoord aan Maria en we wisten dat God aanwezig en trouw zou zijn. We wisten dat God ons niet boven onze krachten zou beproeven. Elk kind zou krijgen wat het nodig had. Bij elk kind zouden we de kracht krijgen om de eventuele beproevingen te kunnen doorstaan.

En het is vol hoop dat wij in dit jaar van de hoop onze Amedeo hebben ontvangen.

Adriano en Véronique

Kwetsbaar

Ik heb een moeilijke jeugd gehad. Ik kreeg te maken met verschillende verslavingen waaronder alcohol, en met toxische liefdesrelaties, hoewel ik wilde vechten tegen mijn donkere kanten.

Ik kreeg een eerste dochter, daarna had ik 2 abortussen. Het leven kwam mij tegemoet maar het was niet het leven dat ik wilde als moeder. Daarom nam ik het moeilijke besluit om het leven dat in mij groeide af te breken. Twee keer heb ik die beslissing genomen in de mening dat dit het beste was voor mij en voor de kinderen. Ik zag het leven als een alleenstaande moeder met kinderen van verschillende vaders niet zitten. Die beslissingen lieten echter een leegte achter in mijn buik en in mijn leven.

Zolang ik me kan herinneren heb ik in God geloofd maar ik wou ook de zin van alle dingen begrijpen. Ik geloofde in een Macht die mij oversteeg maar ik snapte niet altijd de religieuze praktijken rondom mij. Een voorbeeld: waarom praatten de kinderen die hun eerste communie gingen doen, enkel over de geschenken die ze zouden krijgen zonder over God te praten?

Daarom ben ik weggebleven uit de kerk met als gevolg dat ik niet echt gegroeid ben in mijn geloof.

Op een dag viel ik op mijn knieën en bad in tranen: “God, als Gij bestaat, help me dan uit deze hel”. Ik verwachtte iets magisch, zoals een licht dat over mij zou neerdalen en me zou veranderen.

Wanneer ik me als kind onveilig voelde, bad ik. Altijd gebeurde er dan vroeg of laat iets dat me terug hoop gaf, geloof en blijdschap. Maar toen ik die dag zo diep in de put zat, leek er niets te gebeuren. Maar enkele dagen later kreeg ik het gevoel dat ik een paar dagen in een chalet moest verblijven om alleen te zijn en alles eens op een rijtje te zetten. Er was daar niets anders dan een houtvuur, een bijbel en ikzelf. Ik bracht een woelige nacht door maar bij het wakker worden die morgen voelde ik dat er iets in mij was veranderd: ik had het gevoel mijn rugzak af te leggen en thuis te komen. Ik was daar alleen en toch heb ik me nooit eerder zo omringd gevoeld. Ik heb de bijbel niet opengedaan maar ik voelde de nood om naar een gebedsgroep te gaan. Een paar dagen later heb ik dat gedaan. Enkele tijd later na “mijn ontmoeting met God” ben ik gestopt met drinken.

De 2 abortussen hebben mij er ook toe gebracht mijn keuzes opnieuw te overwegen en geleidelijk met elke verslaving te stoppen. Ik heb mijn laatste relatie van affectieve afhankelijkheid afgebroken hoewel ik besefte opnieuw zwanger te zijn. Op de echo was te zien dat ik een tweeling verwachtte.

Deze keer was ik niet in staat om het leven, de 2 levens in mij, opnieuw af te wijzen. Ik aanvaardde het avontuur hoewel ik er weer alleen voor stond. Het was niet gemakkelijk en er waren problemen maar ik heb nooit spijt gehad van deze beslissing.

Dikwijls zegt men dat ik sterk ben. Dat is misschien wel waar. Maar, zoals ik daarnet zei, het is niet mijn kracht die mij doet vooruitgaan, wel de momenten waarop ik aanvaard kwetsbaar te zijn en waarop ik stormen moet doorstaan zonder sterk te willen zijn, de momenten waarop ik hulp zoek.

Zo is het gegaan bij de grote beproevingen in mijn leven zoals, bijvoorbeeld, toen ik me bevrijdde van verslavingen

die me jarenlang hebben achtervolgd.

Al verschillende jaren word ik gesteund door Levensadem. Twee steungezinnen hebben me geholpen en één ervan staat vandaag nog voor mij klaar. Die mooie weg bij Levensadem heeft mij ook de kans gegeven om enkele dagen rust te nemen in het vakantiehuis in Pesche, toen ik uitgeput was als alleenstaande moeder. Ik kon er op adem komen en de verantwoordelijken ontmoeten, die ons verwelkomden in "l'Envie de Souffler" en me de kans gaven rustig met de kinderen samen te zijn, terwijl zij op de achtergrond aanwezig bleven.

Maar er is ook de mooie Emmaüsweg die ik volg met een koppel begeleiders om me te verzoenen met mijn beslissingen om abortus te laten doen, met mijn geloof en met mezelf.

De Emmaüsweg is zoals de naam het zegt, een weg, stap voor stap naar de ontmoeting met mijn "engel-kinderen" en met Jezus. Ik ervaar de zorg van God voor mij: een mens geworden God wiens liefde je kan ervaren in menselijke relaties. Hoe verder ik wandel op de Emmaüsweg, hoe meer ik me bevrijd en vrij voel.

Men zegt me dikwijls dat ik sterk ben, ik antwoord dan dat ik niet alleen ben. Mijn geloof wankelt soms naargelang de uitdagingen die op mijn pad komen, maar ik weet dat elke keer dat ik een stap zet naar God, alles wat gemakkelijker gaat. En als er momenten zijn waarop ik de indruk heb de aanwezigheid van God niet te voelen, zet Hij mensen op mijn weg die in zijn naam handelen.

Laurence

Je omringen met goede mensen

Diane en ik zijn de trotse ouders van Kenneth die op 9 juni 2004 voor het eerst het daglicht zag. Het was onze derde poging om een kind te mogen hebben na twee eerdere miskramen.

Mijn verhaal begint in de maand februari 2004 na ongeveer 6 maanden zwangerschap. Na een routine onderzoek bij de gynaecoloog kregen we te horen: "Er is iets niet in orde". Een iets wat niet te definiëren viel. Er waren afwijkende beelden te zien op de echografie.

De vraag die we ons dan stelden was : wat wil dat zeggen "iets". Helaas kwam daar geen pasklaar antwoord op. Wel werd er ons onmiddellijk het voorstel gedaan om de zwangerschap af te breken met als duidelijke boodschap : "Het is moreel onverantwoord om een kind met een beperking een leven te laten leiden dat geen toekomst heeft". Dit allemaal vanuit de boodschap van dat "iets".

Voor Diane en mezelf was het zeer snel een uitgemaakte zaak dat we ervoor kozen dat Kenneth een eerlijke kans verdiende om te leven en dat wij onze verantwoordelijkheid zouden nemen. Alleen wisten we toen zeker nog niet wat die verantwoordelijkheid concreet zou inhouden.

Met heel veel vragen? Absoluut. In zekere zin met een bang

hart? Zeker wel. Maar toch, we geloofden in onszelf en nog meer in de eerlijke kans die Kenneth verdiende.

Toen kwam de dag, 9 juni 2004 om 16.20 u. Kenneth kwam op de wereld. In enkele seconden tijd veranderde heel ons leven. Je merkte fysiek dat er een aantal dingen niet waren zoals het hoorde te zijn, maar we moesten het nog altijd stellen met dat "iets". En vanaf het begin begonnen de moeilijkheden: twee dagen op intensieve zorg met uitdrogingsverschijnselen. Van een start met hindernissen gesproken.

De eerste jaren waren enorm zwaar. Ziekenhuis in, ziekenhuis uit, dokter hier, dokter daar. Van de neuroloog naar de kiné, de orthopedist, de specialist genetica en weer terug. Na 2.5 jaar kreeg dat "iets" eindelijk een naam : het Cowden syndroom. Ik ga u niet proberen lastig te vallen met wat dit eigenlijk inhoudt. Ik zal het houden bij een genetische ziekte die ik ook zelf zonder te weten al vele jaren heb. Een erfelijkheidsziekte die zich manifesteert in een aantal malformaties in het lichaam.

In alle oprechtheid, de eerste jaren waren zeker niet de jaren van de roze wolk. Het was zwaar, bij momenten heel zwaar. Voor ons, maar ook al besefte hij het niet altijd, ook voor Kenneth.

Maar, geloof, hoop en heel veel liefde waren onze krachtbronnen, en zeker niet te vergeten de zorg die mijn schoonouders zaliger opnamen als wij uit moesten gaan werken of andere verplichtingen hadden. Want op een bepaald ogenblik wordt het al eens lastig om alle ballen in de lucht te houden, en dan is omringd zijn met de juiste mensen altijd een waar geschenk.

In de ontwikkeling van kinderen zijn er de bekende passages van leren zitten, kruipen, dan lopen. Maar op 2 jaar kon Kenneth nog steeds niet lopen. Maar wat een zegen: wij hadden een kinesiste aan huis die met heel veel geduld Kenneth leerde stappen. En het klinkt misschien een beetje grappig, maar de eerste obstakels waar Kenneth leerde overheen stappen waren Lego blokken. Een kleintje en dan een grotere, enz….. Een jaartje later was hij vertrokken. Moeizaam, maar het ging wel.

Op 3 jarige leeftijd, ging Kenneth zoals alle kinderen naar de kleuterklas. Het was de kleuterklas in een gewone school, geen buitengewoon onderwijs, niettegenstaande ons dat wel was aangeraden. Ik moet eerlijk toegeven dat ik daar niet wou in meegaan. Misschien was de confrontatie te groot?

Na één jaar zijn we dan toch overgeschakeld naar het buitengewoon onderwijs, en van dag op dag kregen we een ander kind. Kenneth bloeide helemaal open en maakte week na week enorme progressie. En de "goesting" om bij te leren was bewonderenswaardig om te zien. Beperkingen werden mogelijkheden. Hij leerde een beetje lezen, een beetje rekenen, wat knutselvaardigheden. Sommige dingen lukten aardig, andere dan weer niet. Maar de focus lag altijd op wat kan, en veel minder op wat niet kan.

In 2011 kwam er een nieuwe tegenslag: een tumor in zijn linkerwang die stelselmatig groter en groter werd. Een ingreep drong zich op. Doch geen enkel ziekenhuis in België wou eraan beginnen. Eindresultaat : we zijn eerst 3 maal in Düsseldorf beland en daarna in Heidelberg. Geloof me, het waren geen plezieruitstapjes! Gelukkig is de tumor verwijderd en kon het leven opnieuw zijn gang gaan. Zijn aangezicht is niet volledig gecorrigeerd maar van esthetische correctie achteraf wou Kenneth niet weten. Ja, je kan het ook eens allemaal beu worden. Kenneth zijn boodschap was duidelijk : "iedereen blijft van mijn lijf".

Op 13 jarige leeftijd ging Kenneth dan naar het BUSO in Antwerpen waar hij tot aan zijn 20 jaar zalige tijden heeft gekend. We zagen hem groeien, talenten en vaardigheden ontwikkelen. Ja zelfs, fietsen met een driewieler ging best wel goed.

Op vlak van gezondheid bleef alles gelukkig stabiel, alleen de bijzondere aandacht voor zelfredzaamheid bleef. En de wekelijkse kiné zal altijd nodig blijven om zijn lichaam soepel te houden.

Op 20 jaar is Kenneth dan vertrokken uit de school en begonnen zijn activiteiten in een zorgboerderij nabij Lier. Dieren verzorgen, stallen uitkuisen, kleine kookactiviteiten….. drie maal in de week een uitdagende doch boeiende bezigheid. Daarnaast gaan ze ook af en toe samen met de zorggasten op marktjes staan. Want koken kost geld, ook op de boerderij.

Sinds een 6-tal maanden helpt hij ook als vrijwilliger in het woonzorgcentrum waar ik aalmoezenier ben om de mensen te gaan halen om naar de eucharistie te gaan. Wat heel bijzonder is, na 3 keer kon hij dit volledig zelfstandig. En geloof me, de senioren zijn gek op hem.

Als ik Kenneth bezig zie in al zijn activiteiten dan vat ik alles samen in één woord: "verwondering". Want na zoveel jaren al zijn wij nog vaak verwonderd, en loven wij zijn doorzettingskracht.

2 jaar geleden kwam hij met een nieuw idee. "Ik wil darter

worden." Wij dachten, oei, hoe moet dat, hij kan niet tellen, hij kan niet schrijven. Als dat maar goed komt.

Met veel oefenen en trucjes te zoeken begon het beter en beter te gaan, en ja hij doet het zelfs goed. Sinds enkele maanden heeft hij een erkenning als G-Darter. En overal waar hij komt wordt hij omarmd en aanvaard.

Beste mensen, dit is het verhaal van die jongen die best niet kon leven, die waarschijnlijk toch geen kansen ging hebben in het leven.

Wij geloven in het leven, wij geloven dat beperkingen ook kansen kunnen geven, doch het vraagt veel overgave, veel geduld, stressbestendigheid, maar vooral veel liefde.

Wat doe je nu als je kind ouder wordt en je merkt dat het toch niet allemaal is zoals bij andere kinderen? Wel, daarover zijn de meningen meer dan verdeeld. Ik kan alleen maar zeggen wat onze mening is. Simpel, wees eerlijk, benoem de dingen zoals ze zijn. Leer uw kind dat er een aantal dingen niet zullen kunnen in het leven, maar dat er heel veel dingen voor in de plaats zullen komen.

Ik ben er mij terdege van bewust dat mijn verhaal nog best onvolledig is. Maar enkele keren hebben wij ons verhaal mogen delen met gezinnen die een kind met een beperking verwachtten via de mensen van Levensadem. Het is belangrijk de realiteit te beschrijven want het is niet altijd een verhaal van de roze wolk.

Ik ben hier ook niet komen pleiten dat ons verhaal, en onze keuze de enige juiste is. Neen, maar we wilden ons verhaal delen, omdat we denken en hopen dat het misschien inspirerend kan zijn. Een hoopvol verhaal op dit festival van de hoop.

Ik heb mensen gekend en ontmoet die andere keuzes gemaakt hebben, die misschien om welke reden dan ook de kracht niet hadden om deze weg te gaan.

We hebben zeker niet het recht om te oordelen, te veroordelen en mensen te dwingen tot een bepaalde keuze. Maar weet vooral één ding, je staat er nooit alleen voor. Er zijn echt wel mensen die u met raad en daad kunnen bijstaan, die kunnen en willen helpen waar nodig.

Doch vaak vinden we de weg niet in dat kluwen van organisaties en regels.

Want ja, op al die regels die er zijn, qua mogelijkheden en toelagen, daar ziet een mens vaak geen beginnen aan. Wij hebben dat in orde gekregen, en ja, met heel veel hulp van mensen die het beter weten dan wij. Alleen moet je altijd heel veel geduld hebben. Reken minimum 3 jaar voor een dossier.

Tot besluit wil ik hier ook een belangrijke boodschap meegeven : laat u omringen door de juiste mensen.

David

Verborgen impact

Een kind verliezen tijdens de zwangerschap… het treft niet enkel de ouders . Een doopselcatechiste vertelt over haar ervaring.

Het lijkt allemaal zo vanzelfsprekend. Zwanger worden, ouder worden van één of meer kinderen. Al zovele generaties hebben het ons voorgedaan. Wat we vooral delen met elkaar zijn de romantische momenten. De pijnlijke momenten worden kunstig verzwegen, veilig opgeborgen in een kluisje diep in iemands hart. Een miskraam kwam vroeger even goed voor, maar eens achter de rug kwam het zelden nog ter sprake. Niet dat het geen litteken achterliet, maar men kon het gemakkelijker een plaats geven. De natuur had beslist.

In de paar jaar dat ik actief was als doopselcatechiste, merkte ik dat een groot deel van de gezinnen een diep verdriet met zich meedroeg. Bij mijn eerste huisbezoek werd ik er al mee geconfronteerd. Totaal onverwacht, ik werd immers uitgenodigd voor de voorbereiding van een doopviering van een levend kindje. Bij mijn vertrek deelt de mama plots in tranen mee dat haar vorig baby'tje is overleden en vraagt ze of we dit mee in de doopviering kunnen opnemen. Een andere keer was ik bij een zwangere mama op huisbezoek voor de voorbereiding van de doopviering van haar ouder zoontje. Het was de bedoeling dat zo gauw het baby'tje geboren was, ze samen werden gedoopt. Toen we naar de auto stapten,

wenste ik haar nog een fijne zwangerschap toe. Maar dan vertrouwde ze mij toe hoe bezorgd ze wel was. Haar vorige baby was immers nog niet zolang overleden. Ook zij vroeg om dit mee te nemen in de doopviering. Ik vraag niet naar het waarom als ze er niet zelf over vertellen. Maar ze stuurde een fotootje van haar overleden zoontje, mooi en vredig, te vroeg geboren. Oh zo mooi gefotografeerd- wellicht door vzw Boven De Wolken, opgericht door twee ervaringsdeskundigen. Hun bedoeling is via het gratis aanbieden van fotosessies het perinataal verlies bespreekbaar te maken. Ik ken de vzw omdat de school van mijn kinderen hen sponsort via hun Vastendag.

Ook wij hebben zo'n verlies van dichterbij meegemaakt…

Een jong koppel dat we goed kennen was zwanger. Hoewel de zwangerschap de eerste drie maanden vlot verliep, kwamen er duidelijke signalen naar voren dat het fout liep. Extra testen bevestigden het vermoeden. De jonge ouders werden voor de verscheurende keuze gesteld. Een team van artsen had zich over de gezondheidstoestand van hun kindje gebogen en besproken in de Ethische Commissie van het ziekenhuis. Het was verstandig om zo snel mogelijk de zwangerschap te beëindigen. Een afspraak om de zwangerschapshormonen stil te leggen kon al enkele dagen later en twee dagen erna zou dan de bevalling worden ingeleid. Ondanks de druk die hen werd opgelegd, vroegen de ouders om een week extra tijd, om heel bewust afscheid te kunnen nemen van hun nog steeds levende kindje. Niet alleen had dit een impact op de ouders zelf, ook hun familie en vrienden wilden hen nabij zijn. Het is in deze periode dat ik Veva vroeg om te helpen bidden.

Het werd een intense weg, gemengd met vreugde en verdriet. Van heel dichtbij heb ik het mogen meemaken, zonder te oordelen, enkel door nabij te zijn. Het kindje werd gezegend, geboren, begraven. Met heel veel liefde en tegelijk hartverscheurend. Er is geen plaats voor een kindje met een handicap in deze wereld. De ouders dragen dit verdriet heel hun leven verder mee.

Eén van de mooie momenten wil ik graag met jullie delen. Na de begrafenis stonden de oma, enkele van onze kinderen en ikzelf in onze woonkamer. Opeens begon het heel hard te hagelen, gevolgd door 1 grote blikseminslag. De oma vroeg: "Was dat een blikseminslag"? Ik zei:"Ja". Onze aandacht werd naar buiten gezogen. We zagen opeens een open hemel en een stralende zon. De oma riep: " Nu zal er een regenboog komen!" En ze zei het nog maar net of de regenboog kwam uit de grond bij onze eikenboom en klom snel naar boven. Het was te laat om te fotograferen. We zagen nog andere regenbogen in de verte maar deze was beslist een knipoog van het kindje vanuit de hemel.

Wat mij opvalt is dat bij een ongunstige prenatale diagnose zo goed als standaard beslist wordt om de zwangerschap af te breken. Elke diagnose is natuurlijk verschillend. Iedere situatie is anders. Maar we kunnen er op zijn minst bij stilstaan. Ouders worden beïnvloed door de financiële kost, het welzijn van hun gezin, de toekomstperspectieven enz. Ook de sociale druk is niet te onderschatten. Dat maakt dat ouders niet onbevooroordeeld moeten beslissen over leven en dood. Het ene moment voelen ze hun kindje nog stampen in hun buik, het andere moment houdt het op, voor altijd. De pijn om de gevolgen van de beslissing zal er altijd wel zijn maar de impact ervan blijft dikwijls verborgen achter gesloten deuren.

Pia

DRINGEND…

Elke maand bevallen 20 moeders.

Dit hebben ze nodig:

DANK U

Hier kunt u terecht:

Antwerpen : Floralaan 6, 2640 Mortsel.

(contacteer Veva en Jo Verbeiren, 03/449 48 26.)

Brussel: de Frélaan 204, 1180 Ukkel

(Contacteer het secretariaat 02/375 95 04)

Bezorg dit formulier aan uw financiele instelling.

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer: Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit: maandelijks O tweemaandelijks O driemaandelijks O

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de ..... van de maand.

Eerste verrichting op ...../...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.

O zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

O met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te ..... op (datum) .....

Op een zekere leeftijd kun je er soms naar verlangen om de herinnering aan je levend te houden door een goed doel dat u ter harte gaat te steunen.
Bent u in dat geval en denkt U dat Levensadem een organisatie is de de moeite waard is: praat er over met uw notaris.
U vindt alle informatie op www.testament.be

Levensadem is ook erkend "goed doel" door Donorifo.
Donorinfo is begonnen in 2005 als een stichting van openbaar nut voor donatuers die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen.
Donorinfo geeft hen duidelijke en betrouwbare informatie, is transparant, onpartijdig en gratis.

Raadpleeg www.donorinfo.be

Hoofdantenne voor Franstalig België

J. en M. PHILIPPE
de Frélaan 204
1180 Brussel
02 375 95 04
info@souffledevie.be

Levensadem

J. en V. VERBEIREN-DESOPPER
Floralaan 6
2640 Mortsel
03 449 48 26
info@levensadem.be

Levensadem biedt **concrete hulp en ondersteuning** aan zwangere vrouwen en koppels in moeilijkheden.

Levensadem geeft **persoonlijke begeleiding** bij de verwerking van miskraam, abortus en zwangerschapsafbreking om medische redenen.

U wenst Levensadem te steunen?

Voor giften vanaf 40 € kunt U een fiscaal attest ontvangen.
Hiervoor moet U uw gift overschrijven naar rekening BE14 3100 7989 8683 van Caritas Secours.
met de mededeling: « *Wens project 732107 Levensadem* » te steunen
Het fiscaal attest wordt u afgeleverd door Caritas.

www.levensadem.be

facebook.com/levensademvzw

Coverbeeld door Aaron Burden via Unsplash.com